

JĀATGRIEŽAS PIE DZĪVES

EINĀRS

Man bija sapnis uzņemt filmu. Montēju, taisīju klipņus. Gribēju uzņemt filmas, strādāt televīzijā. Kad sākās slimība, mērķi mazliet mainījās, tie vairs nav tik augsti. Ļoti svarīgi, lai man būtu ģimene. Bērni un sieva. **Ģimene ir kā maza ilūzija par to kā būtu jābūt ideālajā kosmosā. Viens otru mīl, viens par otru rūpējas. Man svarīgākās vērtības ir ģimene un mīlestība. Un darbs varbūt. Tāds, kas sagādā prieku.** Vienu brīdi no visa biju atteicies. Mēģināju visu atmest, arī garšīgās lietas, pilnīgi visu. Neesmu nekāds svētais un man, kad visu atmetu, sākas depresija, nav piepildījuma. Tad sapratu, ka jāatgriežas pie dzīves. Un, kad sāku atgriezties, sāku atkal priecāties par dzīvi. Šizofrēnija man parādījās pirms pieciem gadiem, sešpadsmit gadu vecumā. Iepriekš vēl bija veģetatīvā distonija, problēmas ar acīm, tie bija pirmie simptomi un sākās jau ceturtajā klasē. Nevar apvainoties uz Dievu. Dievs ir augsta būtne. Nu, ne būtne... nezinu, kas patiesībā ir Dievs, bet vienu brīdi man uznāca apgaismība, ka jāskaita lūgšanas. Sāku skaitīt visklasiskākās – *Esi sveicināta, Marija!* un *Mūsu Tēvs debesīs*. Senāk daudz lasīju par kosmosu, ar to aizpildīju laiku, bet tad sāku skaitīt lūgšanas un tas palīdzēja. Zinu gan, ka agrāk to nevarētu darīt, jo man bija aizvainojums uz visu. Tagad atkal rodas prieks par vienkāršām lietām – par jubilejas svinēšanu, par Latviju. Un lielā mērā tas noticis pateicoties „Gaismas staram”. Mājās dzīvoju viens, ar draugiem netikos, bet šogad sāku nākt uz dienas centru un beidzot atgriežos dzīvē. „Gaismas starā” ir tiešām fantastiski, bet domāju par to, ka ātrāk jāklūst veselam, lai vēl kāds te tiek un var izbaudīt tās iespējas, kas te ir.

Senāk uzskatīju, ka nevajag sevi lutināt, vajag no visa atteikties un tikai strādāt. Tad sapratu, ka tāda depresija sākas! Man patīk, ja mamma nopērk kaut ko garšīgu – čipšus vai kolu, bet daudz lielāku prieku man sagādā, piemēram, aiziet uz mežu. Dzīvoju Sarkandaugavā, blakus ir Mežaparks. Aizeju uz Ķīšezeru, aizbraucu uz jūru. Vispār man Sarkandaugava ļoti patīk ar to, ka tas nav pats dārgākais gals, bet blakus ir Mežaparks un jūra, ar vilcienu braucot, ir tikai piecpadsmit minūšu attālumā.

Amatieriskā līmenī arī tagad uztaisu kaut ko saistītu ar kino, bet vairāk neesmu tā iekarsis par visiem simts procentiem. Nu labi, atzīšos godīgi, ja domāju par tālāku nākotni, tad tas pats sapnītis par kino ir palicis.

Tikai varbūt jābūt samērīgākam. Nevar jau tā visu uzreiz, jāsāk pakāpeniski. Man dēļ tās šizofrēnijas bija tā, ka gribēju visu uzreiz. Jāsāk ar kaut ko vienkāršāku un jāskatās kā būs.

Man ir vien lieta par ko ļoti žēl. Pirms septiņiem gadiem iemīlējos meitenē, gadu par viņu cīnījos, bija diezgan romantiski, bet viņa tāda mazlietiņ cimperlīga. Bijām kopā tikai divas dienas un mūs izšķīra liktenis. Sākās skola, paliku greizsirdīgs, gribējām vēlāk atsākt attiecības, bet slimība jau bija sākusies, man bija depresija un nespēju attiecības atjaunot. Joprojām gribētos tās atjaunot, bet domāju, ka pārāk daudz laika ir pagājis. Tā pirmā mīlestība palikusi tik spilgtā atmiņā, arī tagad katru nedēļu sapnī redzu to meiteni. Redzu kā atzīstos viņai mīlestībā. Tādi jauki sapņi. Taču, ja tagad ar viņu satiktos, baidos, ka mēs būtu pārāk atsvešinājušies. Septiņus gadus neesam tikušies.

Man gribas ģimeni un bērnus. Viņi ienes tādu kā prieku ikdienas rutīnā. Atceros, ka tad, kad biju bērns, pateicoties maniem draugiem un vecākiem, manī gandrīz visu laiku bija tāda optimisma sajūta. Varbūt naivi tolaik domāju, bet ļoti priecājos par dzīvi. Man liekas, ka bērni ar savu dzīvesprieku vecākiem ienes piepildījumu dzīvē. Grūti jau laikam izaudzināt bērnus. Gribētos saviem bērniem palīdzēt saprast, lai izvairās no lietām, kas rada depresiju, lai nenaslimst ar šo slimību. Pats galvenais, lai viņi to bērnu sevī saglabātu arī līdz pieaugušam vecumam. Man tāda sajūta, ka to jau esmu mazlietiņ zaudējis. Taču nu palēnām sāku atgūt. „Gaismas starā” ir, piemēram, Žeņa, kurš visu laiku runājas, smejas. Ar viņu smejojies, man ir sajūta, ka esmu kā bērns. Bet, protams, bērniem nevajadzētu lidot tikai pa debesīm, jāspēj arī pārslēgties un, kad vajag, būt nopietniem, pieaugušiem.

Esmu ļoti vienkāršs un mans ieteikums varbūt daudzus kaitinās, bet man tiešām palīdz lūgšanas. Nezinu vai Bībeli ieteiktu lasīt, jo tā ir ļoti sarežģīta grāmata, bet lūgšanas skaitīt varu ieteikt. Varbūt katram ir jāmeklē kaut kas tāds, ka viņam palīdz. Man palīdz jūra, mežs, lūgšanas. Ir cilvēki, kas netic Dievam, tad jāmeklē kaut kas tāds, kas viņiem ļautu atslēgties no ikdienas problēmām un saslēgties ar kaut ko, kas iedvesmo, piemēram, dabu.